

Sygn. akt II Ka 448/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Górski
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.) SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 r.

sprawy **D. G. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 278 § 1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygn. akt VII K 374/13

wyrok w odniesieniu do oskarżonego D. G. (1) oraz na zasadzie art. 435 kpk w stosunku do oskarżonego K. L. (1) uchyla i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk z powodu powagi rzeczy osądzonej postępowanie karne umarza; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. S. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony D. G. (1) w II instancji; stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 448/15

UZASADNIENIE

D. G. (1), K. L. (1) i Ł. J. zostali oskarżeni o to, że w dniu 9 kwietnia 2013 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu, chcąc, aby A. G. (1) dokonał czynu zabronionego nakłaniali go do kradzieży torebki,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII K 374/13, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

1. D. G. (1), K. L. (1) i Ł. J. uznał za winnych tego, że w dniu 09.04.2013 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. chcąc aby A. G. (1) dokonał czynu zabronionego nakłaniali go do kradzieży torebki tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. skazał D. G. (1), K. L. (1) i Ł. J., zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierzył im kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec K. L. (1) warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, zaś na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności wobec Ł. J. warunkowo zawiesił także na okres 3 lat tytułem próby, przy czym na podstawie art. 73 § 2 k.k. w okresie próby oddał Ł. J. pod dozór kuratora sądowego.

3. Na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec K. L. (1) i Ł. J. kary grzywnien w rozmiarze po 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

4. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 802,80 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę sprawowaną z urzędu oskarżonego D. G. (1).

5. Zasadził tytułem opłat: od D. G. (1) 120 złotych, od K. L. (1) i Ł. J. po 320 złotych oraz obciążył ich kosztami postępowania w kwocie po 70 złotych od każdego z nich. W pozostałym zakresie koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca D. G. (1), zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez wybiórcze i niczym nieuzasadnione a rozbieżne traktowanie wartości dowodowej świadków zdarzenia, co też skutkowało niewłaściwym przyjęciem, że oskarżony D. G. (1) nakłaniał A. G. (1) do dokonania kradzieży torebki, czym wypełnił dyspozycję zarzucanych mu czynów,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w niewłaściwym przyjęciu, iż oskarżony namawiał A. G. (1) do dokonania kradzieży, w sytuacji, gdy wzgląd na zeznania świadków i logiczna ocena sytuacji prowadzi do wniosku, iż A. G. (1) kradzieży dokonał samodzielnie i nie był do tego zmuszony przez oskarżonego.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie zaś o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie apelacyjne według norm prawem przepisanych.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oświadczając, iż nie zostały uiszczone w całości ani w części. Prokurator przyłączył się do apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Oskarżony wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się o tyle zasadna, że doprowadziła do uchylenia wyroku w odniesieniu do D. G. (1) oraz na zasadzie art. 435 k.p.k. w stosunku do oskarżonego K. L. (1) i umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. z powodu powagi rzeczy osądzonej.

Na wstępie zasadniczej części rozważań koniecznym jest przedstawienie poglądu dotyczącego zagadnienia tożsamości czynu na gruncie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Zajęcie konkretnego stanowiska w tej materii znalazło rezultat w postaci podjęcia wskazanego wyżej rozstrzygnięcia.

Konieczność przedstawienia wskazanej problematyki nasunęła się już w następstwie analizy zarzutów wysuniętych aktem oskarżenia w sprawie niniejszej oraz

w sprawie VII K 354/13, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego

w Siedlcach z dnia 16 czerwca 2014 r. Rzeczona analiza nasuwa wniosek, że brak było podstaw do dokonywana podziału zdarzeń nimi objętych i w efekcie wyodrębnienia zachowań generujących popełnienie przez D. G. (1) i K. L. (1) odrębnych przestępstw. Takie ujęcie sprawy przez oskarżyciela publicznego wskazuje zarówno na posłużenie się wyłącznie kryterium tożsamości osób pokrzywdzonych,

jak i refleks normy art. 34 § 1 i 2 k.p.k., wskazującej, iż sprawy pomocników, podżegaczy oraz innych osób, których przestępstwo pozostaje w ścisłym związku z przestępstwem sprawcy powinny być połączone we wspólnym postępowaniu, jeżeli toczą się one przeciwko nim jednocześnie. Oczywistym jest bowiem, że ten sam uczestnik procesu- poza wypadkiem określonym w art. 497 k.p.k.- nie może w tej samej sprawie występować w charakterze oskarżonego i pokrzywdzonego.

Rozważania nad procesowym zagadnieniem tożsamości czynu należy rozpocząć od podkreślenia, że Sąd Okręgowy, z uwagi na aktualne brzmienie art. 11 § 1 k.k. i art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., nie dostrzega jakichkolwiek podstaw dla przyjęcia tezy

o odmienności kryteriów decydujących o „jedności czynu” w prawie karnym materialnym oraz „tożsamości czynu” w prawie karnym procesowym.

W dalszej kolejności zaznaczyć należy, iż Sąd II instancji podziela pogląd, wedle którego „w rzeczywistości obiektywnej nie ma czynów w postaci jakichś odrębnych, oddzielonych od siebie aktów. Istnieją tylko tak czy inaczej zachowujący się ludzie, i to ich zachowanie się, będące przecież wyrazem ich nieprzerwanej egzystencji, jest pewną ciągłością, złożoną z najróżniejszych zlewających się ze sobą przejawów aktywności i bierności („działań” i „zaniechań”). W tej ciągłości, którą można przyrównać do rzeki lub taśmy filmowej, dopiero obserwator (a może być nim nawet sam podmiot zachowania) wyróżnia interesujące go fragmenty (wycinki), tak jakby wycinał klatki w taśmie filmowej, i nazywa je czynami” (M. Cieślak, Polskie prawo karne. Zarys ujęcia systemowego, Warszawa 1990, s. 160). W tym stanie rzeczy znaczenia decydującego dla zagadnienia tożsamości czynu nabiera zajęcie stanowiska w przedmiocie kryteriów pozwalających na wyznaczenie jednostek rzeczywistości określanych jako „czyny” i temu też zagadnieniu poświęcić należało kolejny fragment wyводу.

Wobec okoliczności, że problematyka wspomnianych wyżej kryteriów była przedmiotem nie tylko licznych wypowiedzi przedstawicieli doktryny, lecz również częstych uwag judykatury, obszerniejsze jej zaprezentowanie nie jest możliwe

w ramach niniejszego uzasadnienia. W sposób podsumowujący stwierdzić jedynie należy, że w zakresie tym aktualnie kreowane są:

I. formuła jurydyczna- oparta na założeniu, iż relewantne z punktu widzenia fragmenty działalności danego podmiotu wyznaczają przepisy prawa karnego materialnego określające znamiona poszczególnych typów czynu zabronionego; decydującą rolę mają przy tym odgrywać znamiona opisujące sprawcze zachowanie się jako takie (J. Majewski, „Ten sam czyn” jako jedna

z przesłanek kumulatywnej kwalifikacji, [w:] J. Majewski (red.), Zbieg przepisów i zbieg przestępstw w polskim prawie karnym. Materiały II Bielańskiego Kolokwium Karnistycznego, Toruń 2006, s. 43).

II. formuła mieszana- oparta co do zasady na naturalistycznych kryteriach tożsamości czynu, uzupełnianych we właściwym zakresie kryteriami normatywnymi związanymi z opisem ustawowych znamion czynu zabronionego (por. P. Kardas, Zbieg przepisów ustawy w prawie karnym. Analiza teoretyczna, Warszawa 2011, s. 126- 129).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, zasadnym jest odwołanie się do tzw. formuły mieszanej, jako nie tylko nawiązującej do językowego znaczenia słowa „czyn”, a tym samym także do rozsądnej oceny życiowej, lecz również znajdującej szerokie odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W nawiązaniu do formuły mieszanej w judykaturze podkreśla się, że o wielości czynów nie może przesądzać wielość skutków, czy ilość osób pokrzywdzonych. Przy określeniu bowiem jedności lub wielości czynów należy położyć nacisk na zachowanie sprawcy, a nie jego następstwa. Ważnymi elementami tego zachowania będą: jedność czasu i miejsca, nastawienie sprawcy zmierzające do osiągnięcia tego samego relewantnego z punktu widzenia prawa karnego celu, wyodrębnienie zintegrowanych zespołów jego aktywności (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 3 czerwca 2005 r., II AKa 161/05, KZS 2005/12/39). Tak sformułowane kryteria tożsamości czynu mogą ulegać modyfikacji w oparciu o wyraźnie wymienione przez ustawodawcę kryteria jurydyczne. Rzeczony kryteria jurydyczne to w szczególności przypadki objęte konstrukcją znamion określających przestępstwa: dwuaktowe, złożone, wieloodmianowe, charakteryzujące się powtarzalnością czynności wykonawczej oraz czynu ciągłego. W modelu formuły mieszanej rzeczony konstrukcje uznawane są za przypadki „pozornego zbiegu przestępstw”, którego istota sprowadza się do tego, że faktyczna wielość czynów w znaczeniu ontologicznym, które samodzielnie oceniane mogą stanowić realizację jakiegoś typu czynu zabronionego, jest w wyniku decyzji ustawodawcy traktowana jako jednorazowa realizacja znamion jednego czynu zabronionego (vide P. Kardas, Zbieg przepisów ustawy..., s. 128- 129).

Z uwagi na okoliczność, że wzmiankowanym wyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 czerwca 2014 r., sygn. akt VII K 354/13, D. G. (1) i K. L. (1) zostali uznani za winnych czynu ciągłego popełnionego na szkodę A. G. (1) w okresie od początku marca 2012 r. do dnia 9 kwietnia 2012 r., stanowiącego przestępstwo z art. 282 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zaś czyn zarzucony wymienionym w przedmiotowej sprawie został popełniony właśnie w dniu 9 kwietnia 2012 r. szczególnego znaczenia nabrało zajęcie stanowiska w materii tożsamości tak procesowo ujętych czynów. Pamiętać bowiem trzeba, że skoro czyn ciągły będący wyrazem koncepcji jednoczynowej, stanowi jeden czyn w rozumieniu prawa karnego, to pominięcie jakiegoś zachowania przestępczego popełnionego w czasie objętym czynem ciągłym skutkować musiałoby jego bezkarnością (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 15 stycznia 2009 r., II AKa 294/08, LEX nr 491184). Z uwagi na okoliczność, iż w myśl art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uważa się za jeden czyn zabroniony, znaczenia decydującego dla rozstrzygnięcia wskazanego wyżej zagadnienia nabiera porównanie zamiaru przypisanego D. G. (1) i K. L. (1) w sprawie VII K 354/13 oraz w sprawie VII K 374/13.

W kontekście powyższego zaznaczyć trzeba, że zamiar został zdefiniowany przez ustawodawcę jako chęć popełnienia czynu zabronionego lub przewidywanie możliwości popełnienia czynu zabronionego i godzenie się na to (art. 9 § 1 k.k.).

Na zamiar w ujęciu ogólnym składają się dwa elementy: intelektualny w postaci świadomości (wyobrażenia) oraz wolicjonalny w postaci woli, przy czym ten element ma inną treść przy zamiarze bezpośrednim i inną przy zamiarze ewentualnym (vide

A. Grześkowiak, Komentarz do art. 9 Kodeksu karnego, [w:] A. Grześkowiak (red.), K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz, Legalis/el. 2015, teza 4.). Nawiązując

do znaczenia wspomnianego elementu wolicjonalnego podkreślić należy, że z prawnokarnego punktu widzenia nie ma znaczenia świadomość jako taka, odzwierciedlająca wszystkie wymiary i aspekty otaczającej podmiot rzeczywistości, lecz jedynie ta jej część, która koresponduje z jego zachowaniem prowadzącym do określonego celu, powiązanego z realizacją znamion czynu zabronionego (vide J. Giezek, Świadomość sprawcy czynu zabronionego, Warszawa 2013, s. 178). W analogiczny sposób problematykę tę ujął Sąd Apelacyjny w Warszawie, zaznaczając w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r., II AKa 387/13, Legalis nr 754338, że zamiar popełnienia czynu zabronionego polega na ukierunkowaniu zachowania na osiągnięcie określonego celu i sterowanie tym zachowaniem. Przełożenie zapatrywać tej treści na realia spraw D. G. (1) i K. L. (1) oznaczonych sygn. akt VII K 354/13 i VII K 374/13 nakazało poddanie

analizie celu, do którego wyżej wymienieni zmierzali podejmując zachowania przypisane im w orzeczeniach zapadłych w tychże postępowaniach.

Lektura rozstrzygnięcia objętego punktem I. wyroku Sądu Rejonowego

w Siedlcach z dnia 16 czerwca 2014 r., sygn. akt VII K 354/13 (k. 210v- 211), a także właściwej części uzasadnienia tegoż orzeczenia (k. 213- 214v), prowadzi do wniosku, iż D. G. (1) i K. L. (1), popełniając w okresie od początku marca 2012 r. do dnia 9 kwietnia 2013 r. przestępstwo z art. 282 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. na szkodę A. G. (1) działali w celu zmuszenia wymienionego do rozporządzenia na ich rzecz mieniem własnym lub cudzym bez względu na sposób pozyskania przezeń takiego mienia. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wskazuje natomiast na występowanie tego samego celu działania także w odniesieniu do zajścia mającego miejsce w dniu 9 kwietnia 2013 r. w Ł.. Na szczególną uwagę w tym zakresie zasługuje okoliczność,

iż z wyjaśnień A. G. (1) wynika, że we wskazanej dacie K. L. (1), D. G. (1), A. K. i Ł. J. żądali od niego środków pieniężnych grożąc mu pobiciem. W świetle przedmiotowej relacji K. G. odebrał mu telefon, kurtkę i bluzę, a także zmusił go do przyniesienia z domu ładowarki i dokumentacji wspomnianego telefonu. Według A. G. (1), mimo powyższego i dodatkowego przekazania karty doładowującej o wartości 50 zł wymienieni nie czuli się usatysfakcjonowani i celem pozyskania dalszych środków zmusili go do podjęcia próby wyrwania torebki przypadkowo napotkanej kobiecie, nadzorując działania w tym zakresie z podążającego za nim samochodu (k. 37-37v, 187v- 188). Relacja tej treści wskazuje w sposób dobitny, że zamiar przejawiony przez D. G. (1) i K. L. (1) w dniu 9 kwietnia 2013 r. w Ł. stanowił kontynuację zamiaru leżącego u podstaw działań poprzednio przez nich podejmowanych wobec A. G. (1), a zatem zmuszenia go do rozporządzania na ich korzyść mieniem, bez względu na sposób jego pozyskania.

Za słuszością takiego stanowiska przemawia dodatkowo okoliczność, iż w wyroku Sądu Rejonowego z dnia 16 czerwca 2014 r., sygn. akt VII K 354/13, za ostatnie zachowania objęte klamrą czynu ciągłego uznano zachowania z dnia 9

kwietnia 2013 r. polegające na odebraniu telefonu, kurtki, bluzy oraz zmuszeniu do wydania ładowarki, dokumentacji, a dodatkowo również karty doładowującej o wartości 50 zł. W kontekście całokształtu powyższego zupełnie nielogicznym byłoby zakładanie,

że zmuszanie A. G. (1) do odebrania torebki przypadkowo napotkanej kobiecie, bezpośrednio po zrealizowaniu wskazanych działań, stanowiło realizację innego zamiaru, aniżeli uprzedni, a zatem przejaw dążenia do osiągnięcia innego celu niż wcześniej obrany. Istotną w tym zakresie jest także okoliczność- z uwagi

na założenia tzw. formuły mieszanej- że przejazd do Ł. i zajście w tejże miejscowości w rozsądnej ocenie życiowej musi być uznawane za jeden kompleks zachowań, mający charakter zintegrowanego zespołu aktywności.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że postępowanie przeciwko D. G. (1) i K. L. (1) w sprawie VII K 374/13 dotyczyło tego samego czynu wymienionych, które zostało prawomocnie zakończone w sprawie VII K 354/13. Pamiętać w tym kontekście należy, że podstawą odpowiedzialności za czyn ciągły są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granicę wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte ze z góry powziętym zamiarem. Przyjęcie takiej konstrukcji czynu ciągłego przesądza o konieczności stosowania zasady *ne bis in idem* procedatur wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2005 r., II KK 15/05, Legalis nr 7743). W kontekście wskazanego judykatu podkreślić także należy, że czyn stanowiący realizację czynu zabronionego jest zawsze niezależny od sądu orzekającego. Sąd zatem nie może przyjąć jego istnienia bądź nieistnienia. Tym samym nigdy nie jest on tworzony przez orzeczenie sądowe, a przez faktyczne zachowanie sprawcy. W przypadku czynu ciągłego, przy spełnieniu przez zachowanie sprawcy przesłanek przewidzianych

w art. 12 k.k., powstaje on niejako *ex lege* (niezależnie od tego, czy organ procesowy te przesłanki dostrzegł czy też nie). Od decyzji sądu zależy jedynie realizacja odpowiedzialności za czyn ciągły. W tym zaś aspekcie orzeczenie nie tworzy rzeczywistości (nawet domniemanej). Komentowana instytucja, w razie wystąpienia realizujących ją przesłanek, w ogóle nie może być poddawana pod ocenę jej „bytu”

ze strony sądu. Jeżeli zaś organ orzekający nie wie o ziszczeniu się wszystkich przesłanek czynu ciągłego, to nie znaczy, że przesłanki te się nie ziszczyły (vide

S. Żółtek, *Objaśnienia do art. 12 Kodeksu karnego*, [w:] M. Królikowski (red.),
R. Zawłocki (red.), *Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Komentarz do art. 1- 31*, Legalis/el. 2015, teza 54.).

W efekcie zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej bezprzedmiotowym okazało się poddawanie analizie argumentacji wysuniętej w apelacji obrońcy D. G. (1) W związku z przyjęciem, że zachowania objęte postępowaniem w sprawie VII K 374/13 winny zostać uznanymi za element przestępstwa ciągłego osądzonego w sprawie VII K 354/13 akcesoryjnie zaznaczyć trzeba, że przy wielości przestępstw łączenie wszystkich czynów ujawnionych w jedno przestępstwo ciągle jest konieczne w każdym przypadku, gdy tylko okoliczności sprawy wykażą, że zachodzą przesłanki statuowane treścią art. 12 k.k. Przyjęcie tej konstrukcji, jako instytucji prawa karnego materialnego, nie jest zależne od woli prowadzącego postępowanie, a wyłączenie z szeregu czynów niektórych z nich i pozostawienie ich odrębnemu postępowaniu „z przyczyn procesowych” jest niedopuszczalne (podobnie: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 1 kwietnia 1992 r., II AKz 108/92, LEX nr 21128, wyrok Sądu Najwyższego z 21 czerwca 1989 r., V KRN 127/89, LEX nr 18005).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. S. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony D. G. (1) w II instancji (§ 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.).

Ze względu na okoliczność, iż do rozstrzygnięcia podjętego przez Sąd Okręgowy doprowadziło zawinione uchybienie Sądu Rejonowego, w oparciu o zasady słuszności przewidziane treścią art. 624 § 1 k.p.k., stwierdzono, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.